

Magische weg van de liefde

Van dezelfde auteur:

FlowerPower

Macho's en Luiers

Bake it Easy

Tonny Groen

Magische weg van de liefde

Auteursrecht

Tonny Groen

Magische weg van de liefde.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is een werk van fictie. Namen, plaatsen (met uitzondering van landen, steden en staten) en gebeurtenissen zijn fictief gebruikt.

Elke gelijkenis met een levend, of overleden persoon, berust op louter toeval.

Schrijver: Tonny Groen

Coverontwerp: Manou van Winden

ISBN: 9789465018348

© 2024, Tonny Groen

Uitgegeven in eigen beheer

info@tonnygroen.nl

Hoi,

Wat onwijs leuk dat je Magische weg van de liefde hebt uitgekozen om te lezen.

Ik heb deze novelle met veel plezier geschreven voor de deelname aan een schrijfwedstrijd. Maar hé... niet iedereen kan winnen. Toch?

Ondanks dat ik niet gekozen ben uit de vele inzendingen, vind ik dit verhaal té leuk om niet met jullie te delen.

Ik hoop dat je net zo veel plezier beleeft aan het lezen, als ik aan het schrijven mocht beleven.

Liefs,

Tonny

Wil je op de hoogte blijven?

Ik ben te volgen op:

www.tonnygroen.nl

Instagram: [tonny_groen](#)

Facebook: [Tonny Groen](#)

1

Ik staar naar mijn naam die in bibberletters op de envelop geschreven staat. “Melodie,” zei ze op fluisterton. “Ik weet dat je nieuwsgierig aangelegd bent, maar belooft me dat je deze pas opent als je op vakantie gaat.” Dit waren de laatste woorden die ze tegen me zei, voordat ze haar laatste adem in een zacht pufje uitblies.

Twaalf dagen. Het is nu twaalf dagen en vier uur geleden dat mijn moeder me deze envelop gaf. En nu zit ik ernaar te staren alsof het me elk moment kan aanvallen. Wat bezielde haar? Was dit echt de laatste boodschap die ze voor me had? Ze had ook gewoon kunnen zeggen dat ze hoopte dat ik gelukkig zal worden, dat ik de man van mijn dromen tegen zal komen en we mooie baby's zullen krijgen. Maar nee hoor. Zij moest me op haar sterfbed confronteren met mijn ergste nachtmerrie. Vakantie!

Ik gá nooit op vakantie. Ik háát vakantie. Vakantie staat gelijk aan een enorme dosis stress. Zowel vooraf, je moet immers alles plannen en boeken, als achteraf wanneer je alles moet wassen terwijl je ook weer naar je werk moet. Ik laat mijn vinger over mijn naam op de envelop glijden. Misschien wilde mam me op deze manier laten weten dat ze vond dat ik te weinig op vakantie ga? Ik weet het niet. Ik weet het gewoon echt niet.

‘Mel?’ Ik schrik als ik mijn naam hoor en kijk op naar Lena. Ze kijkt me vol medelijden aan. ‘Gaaf het wel, liefje? We begrijpen het als werken nog te veel voor je is hoor.’ Ik schud mijn hoofd. Het laatste waar ik op zit te wachten is dat ze me nu naar huis sturen. De drie dagen dat ik weer in mijn eigen huis was na mams begrafenis waren een ramp. De muren kwamen als hongerige monsters op me af. Wat moest ik doen? Ik kon niet meer lekker naar haar luisteren over de laatste nieuwe roddels uit haar buurt terwijl ik haar voeten masseerde. Er was niet de vraag of ik nog een boodschapje voor haar wilde halen. Er was niets meer dan doodse stilte. Mam is er niet meer. Mam is voorgoed weg. Niet voor een paar dagen, maar écht weg. Voor altijd.

‘Melodie?’ Cas, mijn baas, staat naast Lena en kijkt me ernstig aan. Zodra hij merkt dat hij mijn aandacht heeft, gaat hij verder: ‘Ik vind dat je er even tussenuit moet. Dit gaat zo niet, meisje.’ Hij knikt naar mijn handen waar ik de nu lege spuitzak in vasthoud. Hoe kan dat nou weer? Ik had hem toch net gevuld met boter crème? Dan kijk ik naar de vloer, waar de crème in een bergje voor mijn voeten ligt. Shit. Ik heb tijdens mijn dagdroom de zak helemaal leeg staan knijpen. ‘Shit! Sorry, Cas. Dit was echt niet mijn bedoeling. Ik...’ Dan breek ik. Zonder waarschuwing beginnen de tranen te stromen en voor ik het weet zak ik snikkend naast het bergje boter op de vloer. Lena zakt naast me neer en veegt het hoopje met een dot keukenpapier weg.

‘Melodie, waarom ga je er niet even lekker tussenuit? Ga op vakantie of zoiets.’ Als ik in een hysterische lachbui uitbarst, kijken Lena en Cas me verbaast aan. Ik haal de envelop uit de kontzak van mijn broek en vouw het open, voor ik het gladstrijk.

‘Dit heeft mijn moeder me nagelaten.’

Oké, naast deze envelop heeft ze me een heleboel nagelaten, maar ik wil haar huis en haar spaargeld niet. Ik wil dat ze zelf in haar huisje woont en haar spaarrekening leegt door op vakantie te gaan. Na haar dood ben ik niet meer naar haar huis teruggegaan. Ik kan het gewoon nog niet aan om daar naar binnen te stappen en haar niet op haar vaste plekje in de luie stoel, bij het raam aan te treffen. Of nou ja... De laatste maanden trof ik haar liggend in het bed dat voor het raam neergezet was.

‘Ze was zó ziek.’ Mijn stem klinkt alsof hij van ver moet komen. Lena en Cas zeggen niets en geven me de tijd om de juiste woorden te vinden. ‘En toch kon ze het niet laten om me voor het blok te zetten.’ Lena lacht zachtjes. Ze kende mijn moeder goed en weet hoe drammerig ze kon zijn. ‘Heb je de brief nog niet gelezen?’ vraagt Cas voorzichtig. Hij ziet heus wel dat de envelop nog dichtgeplakt zit.

‘Dat mag niet.’ Ik schud mijn hoofd en vouw de envelop weer dubbel. ‘Weet je wat ze zei?’ Ik slik een brok weg, voor ik mams woorden kan herhalen. ‘Ze zei:

“Ik weet dat je nieuwsgierig aangelegd bent, maar beloof dat je deze pas opent als je op vakantie gaat.” Nu is het Lena die keihard begint te lachen.

‘O, ja. Dat is typisch iets voor je moeder om te doen.’ Haar lach is zo aanstekelijk, dat Cas en ik al snel met haar meelachen.

Als we na een paar minuten rustig zijn, stop ik de envelop weer in mijn kontzak.

‘Ga,’ zegt Cas plotseling. Ik kijk hem niet begrijpend aan. ‘Ga op vakantie. Lees die brief en ga er een paar dagen tussenuit. Blijkbaar is dat een van je moeders laatste wensen geweest.’ Ik zucht diep. ‘Cas... Ik haat vakantie. Dat weet je.’ Lena springt op en klapt in haar handen.

‘Ik heb een idee!’ O, jeetje. Nou gaan we het krijgen. Ik sta op van de vloer en wrijf over mijn gezicht. ‘Jij.’ Ze wijst met een priemende vinger mijn kant op. ‘Jij moet gewoon met zo’n georganiseerde reis.’ Ze kijkt me triomfantelijk aan. Als ik niet reageer, gaat ze verder. ‘Mijn buurmeisje maakt altijd zulke reizen. Ze vindt, net als jij, al dat organiseren maar niks. Maar met deze reizen hoef je alleen maar te volgen.’ Cas schiet hard in de lach.

‘Je bedoelt zo’n bejaarden trip, waar je de man met het vlaggetje achterna moet lopen?’

Ik trek mijn neus op. ‘Ja, dág. Ik ben net zevenentwintig. Dat ga ik écht niet doen hoor.’ Lena wuift geërgerd Cas’ woorden weg.

‘Ach hou je mond jij. Wat weet jij er nou van?’ Dan richt ze zich weer tot mij. ‘Echt, Mel. Deze reizen zijn superleuk en heel goed georganiseerd. Het is speciaal voor jonge meiden zoals jij.’

‘Hoe bedoel je “meiden zoals jij”?’ vraag ik een klein beetje beledigd.

‘Ach.’ Ze wuift mijn belediging weg. ‘Gewoon voor jonge vrouwen die alleen zijn. Ik zal mijn buurmeisje vanmiddag vragen via wie zij dat altijd doet. Dan kan je er gewoon eens naar kijken.’ Ik knik, want Lena is net als mijn moeder... Koppig. Als zij vindt dat ze me dit moet sturen, kan ik op mijn handen gaan lopen tot ik een ons weeg, maar ze stuurt het toch.

‘Goed dan. Ik zal ernaar kijken.’ Ik draai me om naar mijn werkbank en vul een andere spuitzak met boter crème. Er staat een taart op me te wachten om afgemaakt te worden.

De rest van de middag denk ik iets minder vaak aan mama. Mijn gedachten dwalen nu regelmatig af naar een reis waar ik niks voor hoeft te regelen. Ik merk dat het idee van een georganiseerde reis mijn interesse meer geprikkeld heeft, dan ik had verwacht. Misschien is het helemaal niet zo’n gek idee. Ik besluit dat ik er echt serieus naar zal kijken, zodra Lena me de link stuurt.

Lena:

Hoi meis, dit is de link naar de website van die reizen.

www.reissmiep.com Successs. Xxx

Ik staar naar mijn telefoonscherm. Het is zover. Ik heb me voorgenomen dat ik zou kijken, dus nu ga ik kijken ook. Ik vind het doodeng. Met trillende handen sluit ik de app af en leg mijn telefoon naast me op de bank. Ik stel het nog even uit om de site te bekijken. Héél even maar. Dat is niet erg toch? Waarom moest mam me nou uitgerekend op vakantie sturen? Ik denk aan de woorden van Cas. Hij heeft wel gelijk. Het is de laatste wens van mam. Het was in ieder geval belangrijk voor haar dat ik op reis ga. Maar waarom? Ik kijk naar mijn telefoon die naast me op de bank ligt te wachten. Ik zucht diep. ‘Kom op, Mel. Stel je niet zo aan. Kijken is nog niet boeken,’ zeg ik hardop om mezelf moed in te praten. Ik adem drie keer diep in en blaas de lucht langzaam uit. Dan pak ik mijn telefoon weer op. Eens kijken welke reizen die reismiep allemaal aanbiedt.

O, wauw. Wat is dit leuk! Ik scrol van de ene vakantie aanbieding naar de ander. Skivakantie in de alpen inclusief les van een ervaren skileraar, een rit op een hondenslee in Scandinavië, surflessen op de glanzende golven van Portugal... Ik bekijk het allemaal. Toch is er één reis waar mijn blik steeds weer naartoe gaat. Een tiendaagse vakantie in Marokko. Deze reis is speciaal voor vrouwen met een leeftijd tussen de vijfentwintig en veertig jaar. Ik vind het wel fijn dat mannen voor deze reis niet in aanmerking komen. Het laatste waar ik